

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Alešem Hájovským, advokátem, se sídlem v Tachově, nám. Republiky 57, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2005, č. j. 59 Az 99/2004 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2004, č. j. OAM-4150/VL-18-ZA-03-2003, nebyl žalobci udělen azyl pro nesplnění podmínek § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti tomuto rozhodnutí včas žalobu, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Vyslovil přesvědčení, že v jeho případě došlo k chybnému vyhodnocení žádosti o azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu a též k nesprávnému posouzení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V průběhu řízení před Krajským soudem v Plzni požádal žalobce o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 4. 5. 2005, č. j. 59 Az 99/2004 – 27, byl mu pro toto řízení ustanoven zástupcem JUDr. Jaroslav Kozler, advokát, se sídlem v Domažlicích, Mánesova 272. Ustanovený advokát byl též přítomen jednání u Krajského soudu v Plzni, které se konalo dne 21. 12. 2005; stěžovatel se k jednání nedostavil. Při tomto jednání byl Krajským soudem v Plzni vynesena rozsudek, jímž byla žaloba zamítnuta a současně vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozsudek byl doručen žalovanému a právnímu zástupci žalobce (stěžovatele), který jej převzal dne 13. 1. 2006, jak vyplývá ze záznamu na doručence obálky, v níž byl rozsudek doručován.

Dne 17. 1. 2006 byla Krajskému soudu v Plzni doručena žádost právního zástupce žalobce o zrušení právního zastoupení v této věci. JUDr. Jaroslav Kozler uvedl, že stěžovatel

jej sám nekontaktoval, a proto ho dopisem z 30. 8. 2005 k tomu vyzval za účelem probrání případu. Stěžovatel se neozval a nereagoval ani na jeho další urgující dopis z 5. 10. 2005. Neozval se ani na další dopis z 2. 12. 2005, v němž mu zástupce zaslal kopii předvolání k jednání soudu na 21. 12. 2005. K jednání se stěžovatel nedostavil a o výsledku tohoto jednání jej zástupce informoval dalším dopisem ze 4. 1. 2006, opět bez jakékoliv reakce. Zástupce stěžovatele vyslovil přesvědčení, že stěžovatel ve skutečnosti neměl či nemá zájem o právní zastoupení, neboť je evidentní, že zástupci neposkytuje žádnou součinnost. Za této situace požádal soud, aby jej zprostil povinnosti zastupovat stěžovatele v tomto řízení. Na tuto žádost zástupce stěžovatele reagoval Krajský soud v Plzni přípisem, že ji bere na vědomí, přičemž podání pokládá za vyřízené bez dalšího opatření, neboť ve věci byl dne 21. 12. 2005 vydán rozsudek, bylo rozhodnuto o náhradě odměny a hotových výdajů zástupce stěžovatele a rozhodnutí v těchto dnech (přípis je z 1. 2. 2006) nabývá právní moci.

Dne 28. 2. 2006 byla Krajskému soudu v Plzni doručena kasační stížnost stěžovatele, zastoupeného Mgr. Alešem Háčovským, advokátem v Tachově, jehož stěžovatel zplnomocnil k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel v ní navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek ve smyslu ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud v Plzni předložil věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, že byla podána až dne 26. 2. 2006 a není podána včas.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat, neboť je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Plzni byl doručen zástupci stěžovatele ustanovenému pro řízení před tímto soudem, tj. JUDr. Jaroslavu Kozlerovi dne 13. 1. 2006. Napadený rozsudek přitom obsahuje řádné poučení o místu a lhůtě k podání kasační stížnosti; je v něm v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovateli (zástupci stěžovatele) doručen v pátek dne 13. 1. 2006. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet následujícího dne a skončila v pátek dne 27. 1. 2006 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 27. 1. 2006 byla kasační stížnost předána soudu nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit.

Z obsahu spisu vyplývá, že kasační stížnost byla podána k doručení Nejvyššímu správnímu soudu na poště D. 3 až dne 27. 2. 2006 a následujícího dne byla Krajskému soudu v Plzni doručena. Stalo se tak nepochybně po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou.

Závěrem nutno uvést, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že mu byl rozsudek Krajského soudu v Plzni doručen až dne 8. 2. 2006 nemá oporu ve spise, neboť jak již bylo řečeno, je třeba vycházet z doručení rozsudku tehdejšímu zástupci stěžovatele, k němuž došlo dne 13. 1. 2006 a od tohoto data pak posuzovat lhůtu k podání předmětné kasační stížnosti.

Za dané procesní situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť za situace, kdy tato byla podána opožděně, nepřichází takové rozhodnutí v úvahu.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ta byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu